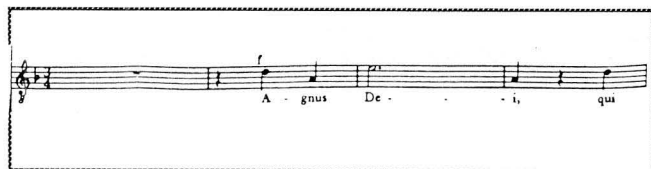

hom anava corrent pels carrers entre trets i nosaltres agafàrem aviat un tren que ens portaria a Hongria per prendre un avió cap a Espanya. Durant el trajecte de tornada ens assabentàrem per una vella, boja d'alegria, del ràpid judici i mort de Ceaucescu.

IV Agnus Dei

Mozart: Rèquiem

Quan arribàrem a Catalunya, el meu estat de salut s'havia agreujat de sobte. El metge em digué que possiblement això es devia a les tensions dels darrers dies. No sé què era però jo podia dir que aquell cansament em consumia com la llenya davant del foc. Després de les vacances la rutina tornà a la nostra vida. La Lliga es va reprendre i jo ja veia els partits des de les grades amb Danila, mentre a la banqueta hi havia una altre delegat, escollit per mi naturalment. Continuava anant a la feina però em trobava molt desmillorat i el metge em recomanà uns dies de festa malgrat les meves negatives. Ara vivia a l'apartament de la meva amiga, ella em volia i em feia objecte de contínues atencions, la qual cosa no m'agradava gaire perquè jo sóc massa orgullós i preferia afrontar problemes sense ajuda.

V Comunió

Mozart: Rèquiem

Aquell mes sempre serà recordat per un esdeveniment important a la ciutat. Un cor mixt català, format recentment, cantaria, acompanyats d'una nova orquestra, el Rèquiem de Mozart en una sala de concerts. La gent no es volia perdre la inesperada audició i aquella nit assenyalada vaig venir amb la meva amiga per escoltar una meravellosa obra, mescla de solemnitat i tristesa. L'estança es trobava plena de gent i, després de l'aparació del director i els corresponents aplaudiments, s'inicià la majestuosa interpretació, tot un repte pel nou cor. els compassos ombrívols del Rèquiem i el Kyrie em deixaren preocupat mentre el Dies irae em mostrava la força de lluitar davant de les adversitats. El Confutatis em recordava la sensació de la por i les parts restants em donaven moments de resignació. Quan acabà l'obra se sentiren de nou els forts aplaudiments de la gent mentre jo volia marxar d'allí perquè em trobava malament una altra vegada. A la sortida parlàrem amb la parella que coneguérem a Lastritz, una llarga estona mentre m'esforçava per dissimular el dolor. Ja, a l'apartament, la meva amiga m'explicà davant de la meva sorpresa els motius de la meva malaltia. No se sabia la causa però els efectes eren un lent desgast fins a la mort. Jo pertanyia a un antic llinatge en el qual tothom feia aquesta mena de maledicció i la família de Danila, els Sgedezys, també patia la misteriosa feblesa i ella aviat acabaria com jo. La noia ho veia intuïtivament i per això m'estimava més, la qual cosa és difícil en aquests temps. Irònicament, el destí ens havia unit en una realitat tan cruel com real i, ara, només em cal esperar la mort. ●

coses de l'idioma

La lluna

Ventura Gili i Serret

El català té una munió de frases fetes, locucions i modismes que giren a l'entorn del satèl·lit de la Terra. Per això podríem dir, en el bon sentit de la paraula, que el nostre idioma és una llengua bastant "llunàtica". Fem-ne un repàs tot seguit: Quan algú pretén aconseguir una cosa irrealitzable diem que "vol la lluna en un cove". Si veiem alguna persona que té la cara molt grossa li encolomem aquella de "té la cara com la lluna quan fa el ple".

"Quedar-se a la lluna de València" significa no poder realitzar una cosa desitjada. Aquesta frase té l'origen en el fet que a la ciutat de València, a una hora determinada, tancaven les portes de la muralla que l'envoltava i els que feien tard s'havien de quedar a dormir al ras, és a dir, "a la lluna de València"; perquè era "demanar la lluna" voler que les tornessin a obrir, i si no es tenien ganes d'anar a dormir a "la quinta lluna", s'havien d'esperar fins l'endemà. I com que de ben segur el vigilant que s'encarregava d'obrir-les i tancar-les era una persona que no "tenia llunes" les portes restaven ben tancades tota la nit.

El refranyer també és ple de dites dedicades a la lluna: "Lluna rogent, pluja o vent"; "No donis l'hivern per acabat que la lluna d'abril no hagi passat"; "Lluna tapada, boira o ruixada"; "Lluna lluent, sequedat o vent". Al nostre poble tenim la coneguda: "Riudoms, sac, podall i bona lluna". Refrany, al qual, els pobles de la rodalia, li havien donat una significació maliciosa que no s'ajusta a la realitat i que algú ja ha tingut cura de clarificar. I és que els nostres pagesos sempre han tingut ben present les fases de la lluna per podar, sembrar i fins i tot llaurar, ja que està demostrat científicament que l'astre de la nit té una gran influència sobre la mare natura.

Al cançonier infantil també trobem tonades dedicades a la lluna. De segur que la primera que se us acudirà és aquella que diu: "La lluna, la pruna vestida de dol sa mare la mira, son pare no ho vol". Aquesta és una cançó infantil molt coneguda que saben tots els nostres xiquets i xiquetes, gràcies, en bona part, perquè des de les llars d'infants i parvularis s'ha fet una bona tasca vers la recuperació de tot aquest tresor popular.

Acabaré la col·laboració d'aquest número amb una endevinalla dedicada a la nostra protagonista, que diu: Una senyora va de viatge, sense maleta ni bastó, de vegades sembla una bola de formatge, de vegades una tallada de meló. La solució, al començament. ●